

[Finansministeren]

Som det er blevet nævnt under debatten, har man oven i købet stillet ændringsforslag til finansloven, der kommer til behandling i næste uge, som yderligere forværrer betalingsbalanceudviklingen. Så jeg synes nok, at det er en meget pauver situation for dette lands største parti at befinde sig i, når man diskuterer den økonomiske politik. Men det tager vi til efterretning, sådan er det, og jeg har forstået, at socialdemokratiet ikke kan bidrage til at bringe den justering, der nu er lagt frem, på plads.

Men det skal jo heller ikke efter denne debat være således, at man får indtryk af, at den økonomiske politik går fuldstændig skævt. Også det søgte hr. Camre – og det har andre også forsøgt på – at give indtryk af. Derfor bliver jeg nødsaget til at ridse nogle træk op, som jeg tror er væsentlige at fastslå her, hvor vi står over for en justering af en politik – ikke en ændring af en politik, men en justering af en politik – som holder de principper fast, der har været de grundlæggende fra starten i efteråret 1982, og som har givet gode resultater, og som har det formål at bidrage til, at eventuelle afvigelser fra det fastlagte spor igen bliver fjernet.

Der er talt meget om eventuel skævhed i justeringen. Inflationen vil – og det fremgår af det lille småtryk, som er udsendt forleden dag – næste år være bragt ned på ca. 2½ pct. Hvad var den for 4–5 år siden? Den var ca. 10–12 pct.

Der er talt meget om den disponible real-løn. Efter at de justeringer er gennemført, som her er foreslået, vil der være en fremgang i den disponible real-løn til næste år på 0,3 pct. Hvad var situationen i 1980 og i 1981? Begge år var der en nedgang i den disponible real-løn på ca. 4½ pct. Når man taler om skævhed, når man taler om lønmodtagernes situation, synes jeg ikke, vi har noget stærkere måleinstrument på nuværende tidspunkt, end at vi næste år får en fremgang i den disponible real-løn, og sammenlignet med situationen i 1980–81 giver det i hvert fald betydelig bedre muligheder.

Hvad så med beskæftigelsen? Resultatet af den politik, der er ført, er jo, at vi nu virkelig reducerer arbejdsløsheden. Næste år kommer vi ned på 230.000. Det er et lavere tal end i 1981. Vi nærmer os faktisk 1980-niveauet, og vi har nu den klare positive ten-

dens, hvor arbejdsløshedstallet år for år bliver mindre.

Er det ikke to helt afgørende resultater, at vi kan sikre lønmodtagerne deres real-løn og vi kan forbedre beskæftigelsen? Det har jeg egentlig altid forestillet mig også var væsentligt for socialdemokratiet, og det er blevet resultatet af den politik, der er ført indtil nu.

Hvis vi så ser på underskudssituationen, er det jo nævnt mange gange, at da regeringen tiltrådte i september 1982, var der optræk til et underskud på 80 mia kr. i 1983 på statens finanser. Efter de justeringer, der nu er forelagt, og med den finanslov, der kommer til behandling i næste uge, vil vi komme ned på 14,5 mia kr. Jeg kan godt forstå, at hr. Camre og socialdemokratiet viger uden om denne kendsgerning, for det er jo i virkeligheden fantastisk, at det er lykkedes at bringe underskuddet ned fra 80 mia kr. til nu 14,5 mia kr. Det havde måske været hæderligt, hvis man trods alt havde kvitteret blot en anelse for nogle af disse meget betydelige fremskridt. Det er derfor ingen vanskelighed at få ligevægt på statsfinanserne på det tidspunkt, som regeringen har stillet som et mål, og det vil også komme tidligere.

Det, der er interessant, når vi ser på det økonomiske udviklingsforløb, er, at det er lykkedes Danmark at føre den strammeste udgiftspolitik, man næsten møder nogen steder. Det er lykkedes at få inflationen ned på et minimum, og samtidig – og det er det, der er overraskende – er det lykkedes dette samfund at få en økonomisk vækst, som er større end i næsten noget andet land. Det er en fantastisk gunstig situation, at vi nu står med en betydelig bedre beskæftigelse, at vi er på vej ind i lavinflationssamfundet, at vi næsten har fjernet vores underskud på statsfinanserne.

Tilbage står et hovedproblem, nemlig underskuddet på vores betalingsbalance, og det er det, det handler om. Der kan hr. Camre så prøve at give indtryk af, at det er ødelæggende for hele vores situation, hvad regeringen har gjort i forhold til betalingsbalancen. Det er jo åbenbart, at med den vækst i investeringer, som vi har i dette samfund på nuværende tidspunkt og har haft det længe, bliver der en negativ effekt på betalingsbalancen, og med et forbrug i overkanten af, hvad det bør være, får vi en yderligere negativ effekt på betalingsbalancen, ingen tvivl om det.